

Rute 80

Extraflak for Oslo

OPPHEV
UNNTAKS

STILSTANDEN

Utgitt av OSLO RØD UNGDOM

Kommunen ønsker bråk!

Natta til 1. mai har det blitt tradisjon med opptøyer i Oslo sentrum. Det er mange grunner til dette. Noen er der for å rane butikken, andre er der fordi det er mer spennende med tåregassluk i nesa enn Derrick på Detektiven. Men i alle disse åra har det vært ungdommer i byen som har vært der fordi de hater dette samfunnet, fordi dette er en måte til å få ut aggresjonen mot dem som ikke skaffer dem jobb, mot dem som gjør det bortimot umulig å få et skikkelig sted å bo i denne byen uten at du er millionær.

Opptøyene er ikke noe annet enn et uttrykk for at noe er gærent. De endrer lite i seg sjøl, men i fjor ble de en spire til noe mer, til UngMob, til okkupasjonen av huset i Skippergata 6B og det huset UngMob har fått i Pilestredet sammen med Oslo Rockeklubb og Kvinnekultursenteret etter at Skippergata 6B ble revet.

Kommunen har tilsynelatende gjort alt som sto i dens makt for å løse problemene som har oppstått. Men dette er bare tilsynelatende. Typisk er det at ungdommene som bodde i Skippergata bare har fått kontrakter som gjør at de ikke er garantert varig bolig. Kommunens behandling er å sette plaster på såret uten å gjøre noe med årsaken til at såret oppstår.

De virkelige problemene for ungdommen i denne byen blir bare større. Problemene som må løses er f.eks. at de som kommer ut fra ungdomsskolen og ikke kommer inn på videregående skole ikke får jobb og at for å få et skikkelig sted å bo må du være stinn av penger.

Dette problemet løses ikke med å innføre unntakstilstand i Oslo natta til 1. mai. Dette problemet løses ved at staten bevilger penger til kommunen, sånn at en kan gå løs på de virkelige problemene for ungdom her i byen.

Det er gang på gang vist at det finnes penger til virkelig å løse problemene for ungdom i Oslo. Like mange ganger har kommunen og regjeringa vist at de ikke har politisk vilje til å løse ungdommens problemer.

Hvis kommunen virkelig ville unngå bråk natta til 1. mai, hadde de gjort noe annet enn å stenge alle restauranter klokka 20, kjøre toppfilmene på Lambertseter og Kaldbakken og invitere purk i hundrevis til byen, da hadde de gått på staten for å få penger til å løse det som virkelig er ungdommens problemer i Oslo: Jobb, skole, bolig og skikkelige fritidstilbud.

Inge Nilsen

Utgitt av Oslo Rød Ungdom
Extraflak for Oslo
Ansvarlig utgiver: Jan Messel
Signerte artikler står for
forfatterens egen regning
Sats og trykk: A/S Duplotrykk

80-ÅRAS UNGDOMSO

TROMSØ:

-79: Ungdommen krever et sted å være. Kampen for lærfabrikken som «Et Ungdommens Hus» — starter.

-80: Tromsøungdommen okkuperer bystyresalen og vedtar å starte Ungdomsaksjonen i Tromsø. Kravet er: Stopp nedskjæringene på ungdomssektoren — Vi krever et ungdommens hus!

BERGEN OG HAUGESUND:

-81/82: Ungdommen krever et sted å være. Dette fører til organiserte husokkupasjoner.

TRONDHEIM:

-79/80: Store opptøyer i sentrum natt til 17. mai. Konfrontasjoner mellom ungdommen og politiet.

-81: Organisert husokkupasjon. Ungdommen krever et sted å være.

OSLO:

-78: Ungdommens aksjonskomite mot politivold blir stifta. En demonstrasjon 30. april i Slottsparken utvikler seg til et kjempeslag — 2000 ungdommer mot 80 politifolk. Purken måtte trekke seg tilbake. Parolenr: Kamp

mot politivold — la ungdommen være i fred!

-79: Store opptøyer i sentrum natta til 1. mai — mye hærverk. Det var ingen organisering eller opplegg for aksjonen og kampen mot politivold. Ungdommen hadde ingen sjangs mot tåregass og hundretalls uniformer — og tapte.

-80: Natta til 1. mai — Politiet er godt forberedt og rusta til tennene. Purken har lagt opp klar taktikk for natta — det har ikke ungdommen. Folk samles i sentrum — konfrontasjoner — hærverk. Men uniformene har kontrollen.

-81: Også i år blir det opptøyer «Natta». NRK byr på nattrock — hele samfunnsapparatet er forberedt.

Mai -81: Ungdommen organiserer seg for å slåss mot de skyhøye botene som mange blir ilagt etter opptøyene 30. april. UngMob blir danna (Ungdomsaksjon Mot Boteterror).

Kravet er: Kamp mot boteterror! Vi krever et sted å være — et sted å bo!

Oktober -81: Okkupasjon av Skippergata 6. UngMob blir Ung Mobilisering.

Den heite sommeren i Europa

Sommeren -81 var det store ungdomsopptøyer i Sveits, Vest-Tyskland, Nederland og flere steder i England. Dette førte til kraftige gateslag mellom ungdom og politi.

I Zürich, Berlin og Amsterdam organiserer ungdommen husokkupasjoner. Boligsituasjonen for ungdommen er håpløs — samtidig som gårder og leiligheter står tomme.

Hva er det som får ungdommen — organisert eller ikke — til å ty til husokkupasjoner, slåss mot purken i regelrette gateslag — opptøyer som fører til hærverk, arrestasjoner og skyhøye bøter...?

Bakgrunnen for ungdomsopprørene i Europa de siste åra har visse likheter og i stor grad felles utgangspunkt. De vest-europeiske landa gjennomgår en dyp økonomisk krise som har ført til omfattende arbeidsløshet, nedskjæring og enorme sosiale problemer. Hvordan dette rammer ungdommen, veit vi. Ungdommen må kjempe en defensiv kamp — en kamp mot forverring — en kamp for å bevare det vi har.

«-68-opprøret» og ungdomsopprøret i dag

Ungdomsopprørene de siste åra i Europa er de mest omfattende siden -68-opprøret. Men 80-års ungdomsopprøret er et annet opprør enn det så i -68. Det som prega ungdommen i 60-åra var optimisme; de fleste hadde en annen ideologi som ga de trua på framtida. Opprøret var prega av studenter, intellektuelle — ressursstarv ungdom; de var velorganiserte og målretta. Parolene var f.eks. kamp mot USA-imperialismen og støtte til frigjøringsbevegelsene. Det var kamp for bedre levevillkår osv. Samtidig var Vest-Europa i oppgangstider — det fantes økonomisk vekst.

I dag er store deler av dette forandret. Verdensbildet har blitt mer komplisert — imperialistiske Sovjet er frammarsj, det kapitalistiske systemet er i krise, det er s fare for krig, det er fare for stadig større naturkatastrofer osv. osv.

Store deler av ungdommen i Vest-Europa har sjøl fått føle på kroppen hva «økonomisk krisetiden» er.

Julenissen Oslo ko

Da UngMob i oktober i fjor okkuperte Skippergata 6/6B, regna vel de fleste med at det bare var et spørsmål om timer før purken storma huset for å kaste ut ungdommene. Men sånn gikk det ikke. I stedet valgte kommunen å følge ei «mjuk linje». For UngMob har dette betydd endeløse forhandlinger om å få beholde huset, bevilgninger til oppussing osv. Kommunen har gitt litt her og litt der, og bare venta på at okkupasjonen skulle dø ut. Det viktigste for kommunen er ikke å hjelpe ungdom i Oslo til et

bedre liv, men å sørge for at de holder seg i ro og ikke hindrer kapitalistene i å tjene penger på dem, at de ikke slåss for sine interesser, at de ikke «skjemmer ut» den fine byen vår.

Skippergata 6/6B fikk ifølge avisene store bevilgninger til istandsetting, men det sto ingenting om at nesten alt gikk til en ny stilling ved Ungdomskontoret og bare noen få lapper til materialer. Etter mye vanskeligheter gikk UngMob for ei tid sia med på en avtale med kommunen om å være med og dele et aktivitetshus med Oslo Rockeklubb og Kvinnekultursenteret.

Samtidig fikk alle som bodde i Skippergata andre steder å bo. Så er vel alt i orden; kommunen har bevist at de gjør sitt beste for å skaffe ungdommen boliger og steder å være. Så er det vel ikke mer å bråke om. Å nei, da. De som fikk leiligheter i gårder som står på lister for riving, har 5-måneders kontrakter som betyr at de ikke har krav på ny leilighet om huset de bor i skal rives. Andre blei plassert på hospitser og på andre midlertidige måter. Dette viser at kommunen kan la seg presse, men også at de hele tida sørger for billige, midlertidige løsninger. Huset i Pilestredet 30C — aktivitetshuset — har en for eksempel

bare fram til jul. Samtidig i Brannvesenet erklært stengt for ei brannfelle.

Det er ingen snill nisse som har med å gjøre. Det er kynisk maktapparat som holder på å holde ungdommen i ro ved å slenge noen almisser her og der men som holder riset kassen speilet klart — vår staute politietat.

Det eneste ungdom i Oslo kan stole på er sin egen evne og vilje til å stå sammen og slåss for sine krav om bolig, jobb og ei meningsfylt fritid. Det vi har oppnådd må vi le tida være klare til å forsere. Igjen og igjen.

Vi trur ikke på julenissen gjør vi? Jac

OPPRØR

80-åras ungdomsopprør har utspring i alt dette. Ungdommen må føre en defensiv kamp mot overgrep fra politikere og myndigheter. Ungdommen må reagere mot overgrep som minsker rettighetene vi har til bolig, arbeid og fritid. Opprøret er en reaksjon på et sykt samfunn — et system som heter kapitalismen! Det er rettferdig å gjøre opprør — det er rettferdig å okkupere tomme leiegårder.

Natta til 1. mai

Utgangspunktet for opprøret i -78 var en sterk opinion mot politivold. Politiet hadde hele våren trakassert og banket Oslo-ungdommen. I parker o.l var ungdommen lovlig vilt for politiet. Ungdomsaksjonen mot politivold blei stifta, og flere demonstrasjoner blei avholdt. Dagen før 1. mai blei det avholdt en liten demonstrasjon i Slottsparken. Politiet gikk til angrep og det hele utvikla seg til et kjempeslag som varte utover natta. 2000 ungdommer sto opp mot 80 politifolk med hester, bikkjer og køller. Ungdommen var godt organisert — og vant. Purken måtte trekke seg tilbake. Ungdommen opp-

nådde å skape en brei opinion mot politivold, bevist at den eksisterte, og fikk politiet på defensiven.

Opprørene i de 3 åra etter -78 blei mer og mer en desperat kamp mot et overlegent politi — godt forberedt og utstyrt. Det blei drivi blindt hærverk, og høyreekstremister og nazister foretok provokasjoner. Ungdommen blei drivi bort fra sentrum, taua inn og fikk bøter på opptil flere tusen kroner. Politiet fikk stor applaus for «aksjonen» — både i massemedia og blant folk. Og ungdommen blei dømt som pøbler.

Hva har vi oppnådd?

Ungdomsopprørene i Oslo natta til 1. mai har ikke bare vært nederlag! Et resultat av opprøret har vært UngMob og okkupasjonen av Skippergata 6. Organisering av ungdom i UngMob, Ungdomshuset i Pilestredet og massemedias fokusering på ungdomsproblemer ville antageligvis aldri ha kommet hvis ikke ungdommen hadde reagert. Måten ungdommen reagerte på kan sikkert diskuteres. Vi hadde sikkert oppnådd mer hvis opprøret hadde hatt samme form som i -78. Blindt hærverk og individuelle «aksjoner» er ikke noe mål i seg sjøl. Det vil bare svekke kampen for ungdommens krav og tjener bare borgerskapet, — ikke ungdommens interesser.

Som man reder — så ligger man...

Oslo er en by med stor konsentrasjon av ungdom. Fritidstilbudene har i mange år vært dårlige, og i store deler av byen har ungdom overhodet ikke steder å være. Samtidig svinger kommunen nedskjæringskniven over alle kommunale sektorer. Den videregående skolen rases, boligsituasjonen er elendig, og arbeidsløsheten stiger. Oslo kommune kan takke seg sjøl for at ungdommen reagerer — at hus blir okkupert — at vindusruter blir knust natta til 1. mai.

Opphev unntakstilstanden i sentrum natt til 1. mai!

I forhold til dette er unntakstilstanden 30. april en hån og en provokasjon mot ungdommen — en tilstand som aldri kan aksepteres. Oslo skal være et sted for ungdommen hele året — også 30. april. Kravet er: Unntakstilstanden i Oslo må oppheves!

K.J.

ommune

På skolen, i fjernsyn og i massemedia lærer vi at vi lever i et storslagent demokratisk samfunn. Dette betyr at lover og regler slår fast at alle skal ha rett til

- 3-årig videregående utdanning
- gratis skole
- arbeid til alle under 20 år
- medinnflytelse i råd og utvalg
- ungdomstilbud til alle
- skikkelig utdanning
- behandling om du er sjuk, osv.

Dette skal i det hellige demokratiets navn være en selvfølgelighet for gammel og ung her i landet. Dette glansfylte bildet stemmer dårlig med den bitre virkelighet, ut fra følgende kjennsgjerninger:

Nedskjæringene på skolesektoren gjør at 80% av elvene på yrkesfaglig studieretning nektes retten til 3-årig utdanning. Til høsten vil tuseener av ungdommer stå uten tilbud om skoleplass eller arbeid. På ny innføres det skolepenger, slik at retten til

utdanning blir avgjort av foreldrenes økonomi. Studielån er så dyre at mange ikke tør å benytte seg av det. Stipendene er for lommerusk å regne. Representanter for elevene i fylkesskolestyrene har verken stemme- eller forslagsrett. Er du så heldig å få tak i bolig, bør du snarest mulig skaffe deg en rik onkel i Amerika. Håper du på flere og bedre ungdomskubber, er det bare å glemme. Har du narkotikaproblemer, må du pent fortsette med det fordi behandlingstilbudene omtrent ikke finnes.

Eksemplene kunne trekkes ut i det uendelige, men folk kjenner det tilstrekkelig på kroppen sjøl.

Grunnlaget for gapet mellom de fine orda til politikere og den politiske virkeligheten vi opplever er at det er kapitalismen som regjerer kongeriket Norge. Konsekvensene av dette er at det sattes så lite som mulig av økonomiske midler på ungdommen. Det er ingenting å tjene på å gi folk skolegang, ungdomskubber eller behandlingstilbud for narkomane. Derimot tjener kapitalistene store penger på å prakke

på ungdommen allslags moteriktig dritt. Dette tar de stive priser for og bruker millioner av kroner på reklame for å hjernevaske ungdommen med hvor nødvendig dritten deres er. Dette er kapitalismens måte å fungere på. Det gjelder å satse penga der de kan tjene mest mulig så få heller narkomane gå til helvete og ungdom få en utdanning som gjør dem ukvalifisert til arbeid.

I dette samfunnet er det klin umulig å få det annerledes enn dette, fordi vi styres av folk som tenker penger og ikke hender. I dag har vi muligheter til å sette på papiret og ikke anvendes i praksis.

Nå må det bli slutt på at vi lar oss prate rundt av disse folka. Vi har to ting å velge mellom, enten lar vi det rulle og gå, eller så tar vi sakene i egne hender. I dag har vi muligheter til å slå tilbake de verste overgrepene vi blir utsatt for, men vi har ingen mulighet til å skape langsiktige løsninger på problemene så lenge kapitalismen sitter ved roret. Svaret vi har å tilby er sosialismen. Sosialisme er identisk med langsiktig vetug planlegging som er fri fra

hensynet til at noen få skal få lov å tjene seg søkkrike på andres bekostrning. Man tar hensyn til ungdommens behov, uten at en trenger å vurdere om det er lønnsomt eller ikke. I et sosialistisk samfunn betyr ungdommen en investering for framtida, og ikke noe man på død og liv skal tjene penger på.

Vegen til sosialismen er både lang og kronglete. Erfaringene fra andre land viser at det ikke er noen enkel sak å skape et solidarisk samfunn. Dette betyr at vi trenger en sosialisme tilpassa norske forhold, uavhengig av det andre har gjort. Med data-samfunnet bankende på døra er det mer enn noensinne viktig at vi greier dette. Under kapitalismen tyder mye på at en datarevolusjon vil bety massearbeidsløshet og fremmedgjøring. Sosialismens svar på dette er tilpassning av ny teknologi til alles beste, uavhengig av pengejaget.

Sosialismen er den eneste dugelige løsningen vi har i dag for å radere kapitalismens vanstyre av kartet. Denne kampen krever mange nye folk, ikke minst DEG!!!

SI STOPP - KREV SOSIALISME!

Støtt Faglig Solidaritet's 1. mai-tog!

Rød Ungdom makes the difference

Arbeidsløsheten blant ungdom øker. Forbannelsen og meningsløsheten går hånd i hånd. Tusenvis av ungdom kommer ikke inn på de videregående skolene, og midlene til ungdomsklubber og andre fritidstilbud skjæres ned. Kom du ikke inn på snekkerlinja i år, så du, kanskje til neste år? du kan iallefall håpe. Hver dag, hver time, møter ungdommen i Norge den menneskefiendtlige kapitalismen. Vi som er unge må velge: — hva skal vi bruke livet vårt til? Skal vi godta samfunnet slik det er, eller skal vi slåss imot? Skal vi bite skuffelsen i oss, eller skal vi ta opp kampen mot urettferdigheten? Skal vi gå enda lenger: — slåss for forbedringer og for et nytt og bedre samfunn? Valget er ditt, — og mitt. Rød Ungdom er en revolusjonær organisasjon for ungdom. Den samler de som vil gjøre revolusjon, de som vil bruke marxismen for å bygge sosialismen. En revolusjonær organisasjon vil forandre verden. Vil du forandre verden? Rød Ungdom makes the difference!

Jeg ønsker opplysninger om Rød Ungdom.
Jeg vil bli medlem i Rød Ungdom.

Navn: _____
Adresse: _____
Postnr: _____ Poststed: _____
Sendes til: Rød Ungdom Postboks 610, Sentrum, Oslo 1

1. mai går det to tog i Oslo. Et tog som støtter Arbeiderpartiets politikk (som er grunnlaget for den politikk regjeringa fører), og et som fremmer en politikk som vil gjøre det bedre for vanlige folk her i landet.

Det første toget er det Samorg. som arrangerer med SV og NKP på slep. Det andre toget heter Faglig Solidaritet. Det ble starta av det mindretallet i Samorg. som ble nedstemt da de diskuterte 1. mai

der. Seinere har Faglig 1. maifront slutta seg til Faglig Solidaritet. Faglig 1. maifront har arrangert det største toget i Oslo hvert år siden 1974. I Faglig Solidaritet kan du ta med deg de parolene du vil, så sant de ikke bryter med grunnlaget.

Paroler for ungdomsseksjonen i Faglig Solidaritet

— Styrk utdanninga — Kamp mot arbeidsløshet — Sta-

ten må investere i ungdommen!
— Slå tilbake hasjen!
— Vi krever ungdomsklubbene åpne i helgene!
— Kamp mot raseringa av den videregående skolen — for en bedre opplæring — lik rett til utdanning!
— Støtt ungdommens kamp for ungdoms- og aktivitetshus!
— Ungdomskulturen skal leve — øk bevilgningene!
— Kamp mot forverringa for ungdommen i Oslo!

Hva er vitsen med å gå i tog 1. mai? Dagen etter er ingenting forandret. Nei, men de som har makta her i landet er ikke begeistra for store tog som går med paroler som bryter med deres politikk. Fordi store 1. mai-tog med bra paroler viser hvor upopulær politikken deres er. 1. mai i seg sjøl forandrer ingenting, men som et ledd i de kampene som foregår resten av året er 1. mai viktig. Bli med i toget og demonstrer for det du syns er viktig!

— EN HÆR AV GARDISTER & PURK... —

Det er «Effy» som snakker om 30. april-opprøret i Oslo i 1978. I dag er hun med i Rød Ungdom, men har ikke glemt røttene sine etter å ha vanka i parken og i Oslo sentrum hele 70-åra.

Vi har bedt om en prat med Effy fordi hun var en av «hjernene» bak 78-opprøret, som har ført så mye med seg. Før hun får ordet, kan det imidlertid være greit med en kort oppsummering av Oslos 30. april-netter. Spirene ble sådd i 1977, med kampen mot «Fleskenakken» på Grønland politistasjon, stor T-bane-seksjon i 1. mai-toget og stiftelsen av «Aksjonskomiteen mot politivold». Det var vanskelig å få gjennomslag for hvor ille tilstandene var på den tida. Få aviser utenom Klassekampen ga politivoldsdemonstrantene en sjans til å komme fram i lyset. 80-åras «offisielle» politivold-avsløringer har sånn gitt aksjonistene oppreising!

Så fulgte -78-demonstrasjonen, som Effy forteller om i dette intervjuet, før mai-natta -79 blei prega av Petter Kristian Kyviks terrorstiske 1. mai-forberedelser; to mann kvesta for livet. I 1980 blei hele Karl Johan herpesert da det var mere ungdom i gatene enn noen tidligere «opprørsnetter». Fjoråret avfødte «Bøteterrogruppa» som siden skulle bli husokkupanter i Skippergata og UngMob.

— Er foreldra dine skilt?

— Hvordan så sentrum ut på vårparten 1978, Effy?

— Jeg jobba hele våren gjennom i Aksjonskomiteen mot politivold. Vi jobba på T-banene og i parken, — ja, i sentrum generelt. Delte ut løpesedler og organiserte

mer eller mindre forberedte demonstrasjoner.

— Dette var «Fleskenakke»-våren?

— Ja, mye av propagandaen var retta inn på ham, fordi han var en spesielt råtten purk. Han elska å trække folk ned i søla. Han var kjent for å slå med skurefiller. Er det no' rart det var alles drøm å få knekt «Fleskenakken»? Dessuten er det viktig å få fram at den psykiske mishandlinga på purkestasjonene kanskje er minst like jævlig som batongene og skurefillene.

— Hva mener du med det?

— Tenk deg gang etter gang å oppleve sånne forhør:

— Ja, hvor bor du hen'a?

Er foreldra dine skilt? — He, he, kunne tenke meg det, ja.

— Ikke akkurat egna til å bygge opp sjøltilliten, vil jeg si.

— Var det mye blåsing i byen?

— Ja, i hvert fall der vi holdt til. Det var mest sånne folk — «ressurssvak ungdom» —

dem tok. Folk som har tilgang på juridisk hjelp og en pappa som sitter på pengesekken, er dem atskillig med forsiktig med... naturlig nok. Purken er jo ikke interessert i at rikfolkas faenskap skal fram i lyset.

— Er foreldra dine skilt?

— Hvordan så sentrum ut på vårparten 1978, Effy?

— Jeg jobba hele våren gjennom i Aksjonskomiteen mot politivold. Vi jobba på T-banene og i parken, — ja, i sentrum generelt. Delte ut løpesedler og organiserte

mer eller mindre forberedte demonstrasjoner.

— Dette var «Fleskenakke»-våren?

— Ja, mye av propagandaen var retta inn på ham, fordi han var en spesielt råtten purk. Han elska å trække folk ned i søla. Han var kjent for å slå med skurefiller. Er det no' rart det var alles drøm å få knekt «Fleskenakken»? Dessuten er det viktig å få fram at den psykiske mishandlinga på purkestasjonene kanskje er minst like jævlig som batongene og skurefillene.

— Hva mener du med det?

— Tenk deg gang etter gang å oppleve sånne forhør:

— Ja, hvor bor du hen'a?

Er foreldra dine skilt? — He, he, kunne tenke meg det, ja.

— Ikke akkurat egna til å bygge opp sjøltilliten, vil jeg si.

— Var det mye blåsing i byen?

— Ja, i hvert fall der vi holdt til. Det var mest sånne folk — «ressurssvak ungdom» —

dem tok. Folk som har tilgang på juridisk hjelp og en pappa som sitter på pengesekken, er dem atskillig med forsiktig med... naturlig nok. Purken er jo ikke interessert i at rikfolkas faenskap skal fram i lyset.

— Er foreldra dine skilt?

— Hvordan så sentrum ut på vårparten 1978, Effy?

— Jeg jobba hele våren gjennom i Aksjonskomiteen mot politivold. Vi jobba på T-banene og i parken, — ja, i sentrum generelt. Delte ut løpesedler og organiserte

— Det folk var interessert i var bare å lære purken litt folkeskikk, for det har'em bare overfor dem som kan lovverket og stiller opp med kronene.

— Vårt opprør var heller ikke for folk som har vokst opp i bokhylla, men vi hadde da et mål med sakene vi dreiv med.

stående igjen og prate. Det var da vi bestemte oss for å lage en demo kl. 18.00 samme kvelden. Vi greide å samle ca 40 folk som stilte seg opp i parken med en diger transparant: «Kamp mot all politivold!»

Folk skjønte ikke båret

— Det var omtrent som å slippe Mick jagger løs i sentrum. Hundrevis av folk strømmen til og purken kom i store mengder, noen på hester! Dette blei mer enn vi hadde tenkt oss, for å si det mildt. Vi satte i gang med slagord mot politivold og for retten til å oppholde seg i parken.

Plutselig angrep purken fra to kanter for å drive oss vekk. Hva skulle vi så gjøre?

Anarkistene og sesongfreaksen ville legge seg ned og rope «Vi er her — parken er vår!»

De som fulgte den parola blei sjølsagt taua umiddelbart. Vi andre lenka oss sammen og gikk ned i enden av Slottsbakken.

Nå fulgte flere timer med gatekamper. Hele strøket blei snart fylt med svarte uniformer. Det virka som om alle de største bøllene i politikorpset var ute på en gang. Det som var bra var at vi sto så samla. Steiner blei pælma, en purk fikk ei søplebøtte tredd ned over hue', men først og fremst sto vi sammen og beviste bokstavelig talt at «Vi fløtter oss ikke! Vi har rett til å være her i sentrum!»

Rød Ungdom trykte løpesedler som forklarte alle de sjokka folk som kom fra kinoer og restauranter hva det var som foregikk. Folk kunne umulig skjønne båret!

Ungdommen vant

Dagen etter var vi over 1000 i

politivoldsseksjonen i 1. mai-toget!

— Ga demonstrasjonen noen resultater?

— Om den gjorde! Resten av sommeren var det mye oftere enn før Onkel Politi som patruljerte sentrum. Bøllene hadde virkelig fått seg en på trynet. Faktum var at vi vant gateslaget 30. april 1978. Vi blei stående i gatene, mens purken gjorde vendereis. Ser vi tilbake på det nå, var det jo en historisk seier!

— Noen ord om de siste april-nettene?

— Den store forskjellen ligger i at det blir gjort noe på forhånd. Det nytter ikke bare å stille opp i byen ei natt og tru det skal bli svære happeninger. Grunnlaget for den vellykka demonstrasjonen i 1978 var politivolden som pågikk i flere måneder. Den satte litt mot i folk, og trua på at det gikk an å få til noe.

Lorentzen

Samtidig syns jeg ikke det er noe rart at

«pøbelungdommen» benytter sjansen 30. april, når det nå en gang har blitt en sånn tradisjon denne natta. Det er en måte å få utløp for aggresjonen som er bygd opp gjennom års trakassering fra purken. Dessuten skal du være klar over at Lorentzen er en spesiell butikk. Ungdom som vanker i sentrum har alltid blitt mistenkt for å stjele så fort dem har satt beina innfor denne sossebutikken. Dette sier jeg ikke for å forsvare stjelinga og hæverket, — men Lorentzen er noe annet enn en hvilken som helst matvarebutikk.